

PRINSES HEERLE
Het Schimmenrijk

BESTEL MIJNBOEK
Druk- en bindwerk

Eerste druk © 2023 Gerard Berndt

Instagram: @de_noordentorens_razernij

Facebook: Gerard Berndt - auteur

TikTok: @de_noordentorensrazernij

Coverontwerp/vormgeving: MV Tekeningen

Illustraties: © MV Tekeningen

Ondersteuning: Lorenzo Mathijssen en Anne Helder

NUR 283

ISBN: 978-94-6247-319-5

BestelMijnBoek – Delft

www.bestelmijnboek.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

GERARD BERNDT

Prinses
HEERLE

Het Schimmenrijk

Namenglijst

Koningin Hanna – heerseres zuidelijke landen

Artos – heldhaftige strijder, broer van Michelle

Prinses Heerle – dochter koningin Hanna

Michelle – zus van Artos, oud-vriendin Heerle

Zwarte Weeuw – meesteres van de Dodengrotten

Maris – magische kaartenheerser, dalver

Dortus – leider van de Koningslozen

Ozèn-Lyth – machtheerser van Krets

Lyla – dochter van Ozèn-Lyth, kennis van Artos

Rappe Ric – gladde handelaar, bekende van de Leidsman

Dolle Slik – slungelige dief

Brad Bajonet – bekende van de Leidsman

De Leidsman – leider van de Koningskring

Elène van Schervenwoud – hulpje van de Leidsman

Antonie la Reeve – aanvoerder van Het Schimmenrijk

De Gripper – lid van Het Schimmenrijk

DeLóre – lid van Het Schimmenrijk

Gebieden

Zuidelijke landen – *heerschappij van koningin Hanna*

Noordland – *magisch noordelijk gebied*

Oostelijk rotsgebied Krets – *geboorteplek van Lyla*

Westenstreek – *westelijke rijke watergebieden*

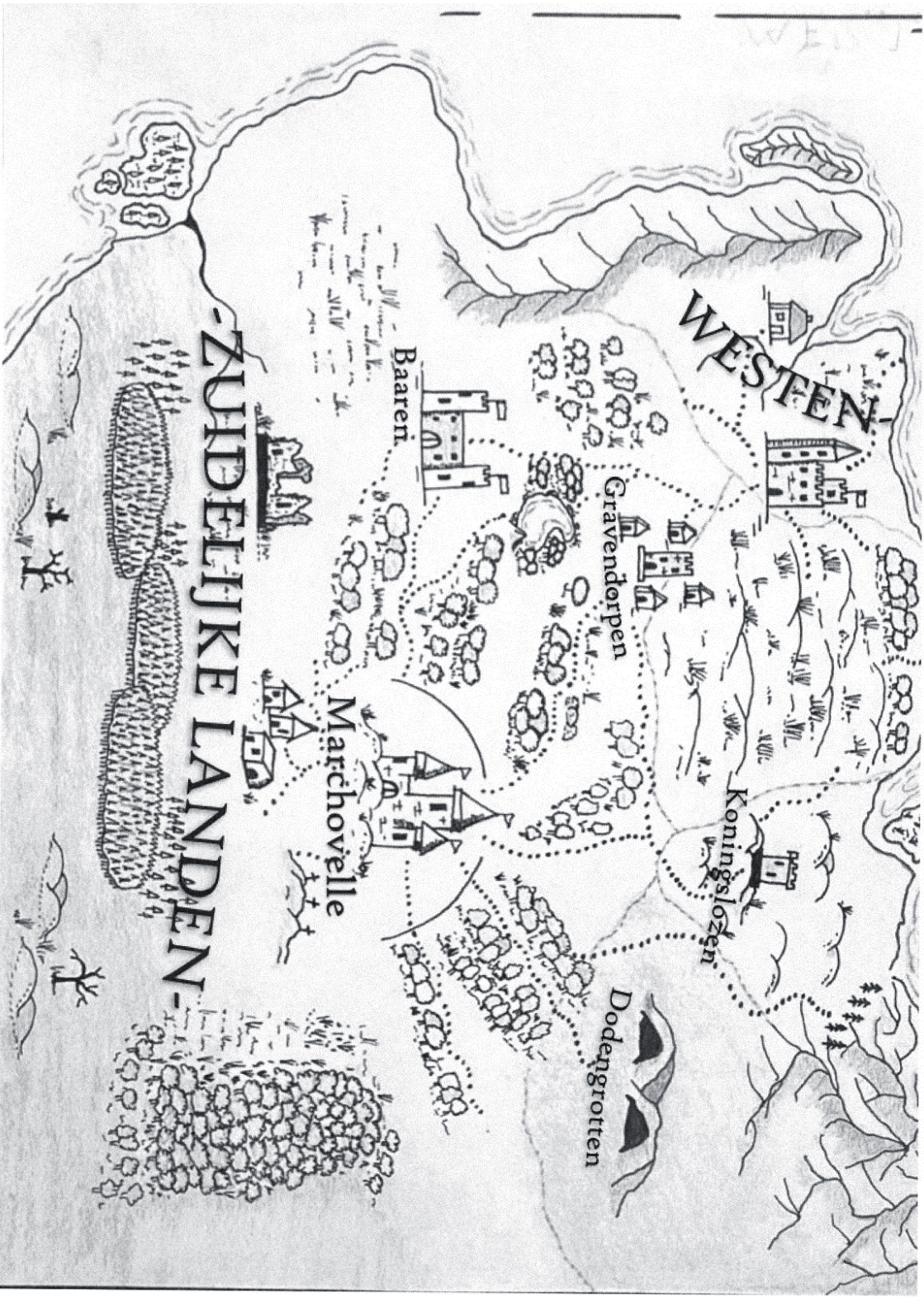
Glooiland – *zuidelijk grasgebied*

Meer van Zèlvn – *groot meer tussen zuid en noord*

Goudbergen – *noordelijk heuvelgebied*

Noordentorens – *verblijfplaats overleden tovenaars Liset*

ZUIDELIJKE LANDEN

WESTEN

Baaren

Gravendorpen

Marchovelle

Koningslozen

Dodengrotten

I

Achtervolging

Het geluid van zware voetstappen zorgde ervoor dat Artos zijn adem inhield...

Hij had al een tijdje het gevoel achtervolgd te worden en dat maakte hem onrustig. Hij werd aan het hof van het kasteel verwacht en zat niet te wachten op vervelende vertraging. Sowieso hield hij er niet van om te laat op een afspraak te komen.

Op het plein, in de late middag, was de dagelijkse markt nog in volle gang en het wemelde van de mensen. Artos probeerde sneller dan de slenterende menigte naar het kasteel te komen, maar hij had zijn doel bijgesteld.

Nadat hij vlak langs de gebouwen rond het plein had gelopen, was hij een van de vele steegjes ingeslagen. De meeste steegjes gaven toegang tot een ander gedeelte van de

stad. Door telkens andere steegjes in te gaan, hoopte Artos zijn achtervolgers kwijt te raken.

Ze kwijtraken was het eerste waar hij aan dacht, omdat hij betere dingen te doen had. Desondanks wilde hij weten waaróm hij werd achtervolgd, al moest daarvoor wel een plannetje worden bedacht.

Sinds enkele maanden had hij zijn intrede gedaan in het kasteel als lid van de dagelijkse raad van de koningin. Velen hadden hiervan gehoord en tot voor kort werd hij geregeld nagewezen of was hij gespreksonderwerp in de bierhuizen.

Hij kon ervoor kiezen om de achtervolgers dichterbij te laten komen om ze vervolgens te kunnen overmeesteren. De kans bestond dat hij werd aangezien voor iemand anders. Het getuigde van lef om de raadsheer van de koningin in het nauw te drijven, vond Artos.

Na het tweede steegje dat hij inliep, zette hij het plotseling op een rennen. Niet te hard, want hij wilde wel graag weten of de achtervolgers ook zouden gaan rennen. En die verwachting bleek waar te zijn. De haastige voetstappen gingen over tot rennen.

Zodra Artos zijn snelheid inhield, gingen ook de achtervolgers langzamer lopen. Ze hadden het duidelijk op hem gemunt.

In de volgende steeg verschool hij zich snel in de schaduw van opgestapelde kisten en lege dranktonnen. Zijn hart bonsde in zijn keel en hij moest ervoor zorgen dat zijn ademhaling niet hoorbaar was.

Door het licht van de laaghangende zon dat over het plein scheen, zag Artos de naderende schaduwen van twee personen, wat hem geruststelde. Het overmeesteren van twee personen ging hem, normaal gesproken, prima af. De twee waren duidelijk op hun hoede doordat ze ineengedoken en met opgetrokken schouders de steeg in liepen. Op slechts enkele meters afstand van Artos' schuilplek bleven de schaduwen aan de grond plakken.

'Wees voorzichtig en kijk uit je doppen!' zei een van de gedaantes. Een man, zo hoorde Artos aan de zware stem.

'Ssst,' siste de ander. 'Ik weet heus wel wie we achtervolgen, hoor! Het is dat nieuwe hulpje van de koningin.'

Ook een man, herkende Artos. Hij werd gevolgd door twee mannen. Nu moest hij nog achter de reden ervan zien te komen.

De schaduwen kwamen wat dichterbij en Artos hield zijn hand bij zijn dolk. Het zou hem niet gebeuren plotseling overvallen te worden waarbij een scherp mes of een kortzwaard langs zijn hals gleed.

Vanaf het plein klonk geroep. Artos merkte meteen dat zijn achtervolgers erdoor werden afgeleid. Hij kon twee dingen doen: uit zijn schuilplek komen en de mannen overmeesteren met de kans op een gevecht of afwachten hoe ver de mannen de steeg in durfden te komen. Omdat hij niet met een vies mes en vlekken op zijn kleren het kasteel wilde betreden, koos Artos voor de laatste optie.

De schaduwen verdwenen langzaam uit de steeg en Artos liet zijn adem gaan. Een paar keer haalde hij diep adem voordat hij om de hoek van de kisten en tonnen keek. Hij zag de ruggen van een stevige man en van een dunne man. Beide verlieten de steeg.

Meteen sprong Artos op vanuit zijn schuilplek en hij besloot de twee te volgen. De mannen keken schichtig om zich heen. Hij wilde weten waar ze naartoe gingen, waarmee de rollen werden omgedraaid. Artos liep achter de mannen aan in de hoop erachter te komen met welke reden hij werd achtervolgd.

Het geroep vanaf het plein kwam van een wagenmenner die tegen een marktkraam was gebotst. De handelaar die al zijn spullen op de grond zag donderen, reageerde boos naar de wagenmenner. De ezel die de wagen trok werd ook uitgescholden, maar het beestje was zich van geen kwaad bewust.

Artos schonk de ruzie geen aandacht, net zoals zijn achtervolgers. Kennelijk vonden ze het geroep te veel risico om de steeg verder in te lopen. Bang voor de stadswacht die op het geroep af zou komen. Gehaast liepen ze weg van de steeg en mengden zich in de mensenmasse die zich verzamelde rond de omgevallen marktkraam.

De twee mannen liepen in oostelijke richting met een boog om het kasteel van Marchovelle. Ze wilden duidelijk niet worden opgemerkt, zag Artos. Op enige afstand bleef hij de mannen volgen tot ze bij een deur van een gebouw bleven staan en er tweemaal op klopten. Ze keken beide een keer om

zich heen en verdwenen daarna via de deur het oude gebouw binnen.

Dat gebouw kende Artos wel. Van een afstand bekeek hij het pand en hij nam de omgeving in zich op. Vroeger werd het gebruikt om zware vloerkleden in te weven, maar sinds een paar jaar stond het leeg en was het een slaapplek voor zwervers en dronkenlappen.

Kennelijk had het gebouw sinds enige tijd een nieuwe functie gekregen, meende Artos. Hij besloot even op een afstand te

staan wachten waarna hij naar de deur liep. Met ingehouden adem luisterde hij bij de deur om te horen of er stemmen klonken.

Die hoorde hij niet en voelde aan de klink of de deur op slot zat. Hij schrok dat de deur gewoon openging en sneller dan gedacht, stond hij in een donkere ruimte. Enkel wat licht scheen door een kapot geslagen raampje, terwijl de andere ramen besmeurd waren met modder en stof en weinig licht doorlieten.

‘Kunnen jullie niet één keer iets goed doen?’ hoorde Artos iemand zeggen. ‘Jullie hadden hem alleen maar hoeven vermoorden!’

‘Maar baas, we werden afgeleid en om niet te worden gezien, hebben we de missie afgebroken.’

‘Domme smoesjes altijd!’ reageerde de man die ‘baas’ werd genoemd. ‘De opdracht van de Meester was duidelijk en we hebben niet veel tijd gekregen.’

Het gesprek kwam van boven en toen zijn ogen eenmaal aan de duisternis waren gewend, zag hij een trap omhoog.

‘Zorg ervoor dat je die gast omlegt,’ vervolgde de baas. ‘Zo’n grote lastpost zal het niet zijn, wel?’

Artos bekeek de ruimte waarin hij stond en hij zag nog twee oude weefmachines staan. Kapotgemaakt en alle bruikbare onderdelen waren door dieven meegenomen. Hij herinnerde zich dat zijn moeder weleens naar de weverij ging om stoffen te kopen waar ze kleding voor hem en Michelle van maakte. Handige vrouw was ze, lachte hij in zichzelf.

Plotseling greep iemand hem bij de haren en werd zijn hoofd met een ruk naar achter getrokken. Een scherp mes werd tegen zijn keel gedrukt.

‘Volgens mij heb jij hier niets te zoeken,’ sprak een hese stem. ‘Eigenlijk had ik meteen je keel door moeten snijden, maar eerst ga ik je voorstellen aan de baas. Hij wil je vast en zeker een paar vragen stellen en daarna... Wie hier niets te zoeken heeft, komt er niet levend uit!’

Terwijl de man de laatste woorden uitsprak, begon die te hoesten en te rochelen. Had de man geweten met wie hij te maken had, dan had die zich schuilgehouden. Of beter nog: hij had de anderen kunnen waarschuwen.

Met een krachtige beweging drukte Artos zijn dolkpunt in de maag van de man. De dolk die hij uit voorzorg al uit de houder had gehaald kwam hem sneller van pas dan verwacht.

De man zakte langzaam naar de grond en Artos zorgde ervoor dat hij niet met een doffe dreun de anderen zou alarmeren. Nadat de man op de grond lag, keek Artos naar de trap om te zien of iemand naar beneden kwam. Toen hij er zeker van was dat niemand hem had gehoord, veegde hij zijn dolk schoon aan de mantel van de man.

‘Heb ik je toch nog moeten bevuilen, helaas,’ mompelde Artos alsof hij tegen zijn dolk sprak.

Zonder geluid te maken, keek hij een laatste maal om zich heen en verliet het oude weefhuis. Hij had eerst genoeg gezien en gehoord.

2

Een maand later

Er klonken harde klappen vanachter het huis. Op een open stuk veld stond een jongedame blokken hout klein te slaan met een hakbijl...

De lange houten steel met de zware, metalen kop erop, zwipte op en neer. Blok na blok werd op het hakblok gezet en de houtsplinters vlogen in het rond.

De jonge vrouw was bezweet door het felle zonlicht dat op haar hoofd brandde en door het harde werken. Ze droeg een strak, crèmekleurig hemd en een donkergroen rokje van fluweelstof. De zwarte veterlaarzen waren niet gestrikt. Haar haren zaten vol stof en her en der haakte een houtsplinter. Er zat totaal geen model meer in het kapsel.

Op het grote stuk land achter het huis, met een stevige omheining, liepen vier oerossen met twee jonkies erbij. De

vrouw had de wilde dieren tam gemaakt en sinds een jaartje bood ze het exclusieve oerossenmelk aan bij de plaatselijke winkeliers die het kon aanbieden aan de rijkere lieden.

Ze verdiende er een aardig zakcentje aan en dat zorgde ervoor dat ze in het huisje van haar overleden moeder kon wonen en ze zichzelf kon onderhouden; eten, drinken en het betalen van de belastingen aan het koningshuis.

Michelle veegde het zweet van haar voorhoofd af en ze dronk water uit een beker, gemaakt van aardewerk. Er dreef een houtsnipper in die ze er glimlachend uit viste. Nog even keek ze naar de oerossen in de weide waarna ze haar blouse van de grond raapte en het huis binnen ging.

λ

Verderop – iets verder weg dan het leek – bij kasteel Marchovelle stond ook een jonge vrouw met een grote hakbijl blokken hout klein te slaan. Haar haren zaten die ochtend nog netjes in elkaar gevlochten met een rood lint. Dat stond haar prachtig. Die middag was er niet veel meer van de vlecht over. Stof en droge stukjes mos die eerder aan de houtblokken kleefden, sierden haar haren. Maar het maakte haar niets uit. Buiten zijn en dingen doen, vond ze nog altijd geweldig.

‘Lieverd, wil je zo binnenkomen?’ werd er gevraagd. Heerle herkende de stem van haar moeder en haar stemming veranderde meteen. ‘We moeten belangrijke zaken bespreken, dat weet je,’ voegde koningin Hanna eraan toe.

Heerle reageerde er niet op, maar ze zette de hakbijl wel aan de kant. Daarna veegde ze het zweet van haar voorhoofd af aan een wit hemd met half lange mouwen dat ze eerder die middag had uitgetrokken. Een zwarte veeg op haar hemd stak duidelijk af tegen de witte stof. Het deerde haar niet. Ze trok het hemd aan over haar strakke korset en ze liep weg van de hakplaats en haar moeder.

‘Heerle, ik beveel je om mee te komen!’ zei de koningin ineens op een dwingende toon.

De prinses liep zonder om te kijken naar haar paard dat stond te grazen, pakte de teugels en steeg op. Even keek ze haar moeder neerbuigend aan en toen gaf ze haar paard de sporen. In galop reed ze weg.

Heerle was na de dood van haar vader niet meer het leuke, vrolijke meisje dat ze voor die tijd was. Het verlies kreeg ze maar niet verwerkt, terwijl ze wist dat het zo niet langer kon doorgaan. Ze had al meermaals gesprekken gevoerd met haar moeder, maar ook met koningsadviseur Tosh, zelfs met pater Norton, over haar opvolging van de troon. Het werd tijd dat ze de troon ging betreden om te regeren over de zuidelijke landen.

De koningin had vlak na de Strijd om de Westenstreek en de dood van haar man, koning Boris, beloofd de leiding op zich te nemen. Het was een roerige tijd waarin ze geen opstand van burgers kon gebruiken. Heerle was nu eenmaal troonopvolgster en daar kon ze niet onderuit komen.

Ze wist dat. Ze wilde de troon ook wel innemen, alleen had ze nog niet het gevoel er echt aan toe te zijn. Maar

wanneer wel, wist ze zelf ook niet. De tijd zou het wel leren, meende ze.

Daar dachten haar moeder en Tosh duidelijk anders over. Onzekerheid over de troon zou niet veel goeds betekenen in de verschillende gebieden. Er zou twijfel ontstaan over de daadkracht van de heerschappij. Misschien ontstond er onrust. Misschien ook wel rellen onder de burgers. De landeigenaren zouden in opstand kunnen komen.

Of erger nog: als de andere heersers over de verschillende steden geen vertrouwen meer hadden in het koningshuis, waren zij vast in staat om eigen waarden en normen te bedenken voor hun steden. Heerle was zich daarvan bewust en zover mocht het nooit komen. Toch kon ze het nog niet opbrengen haar vrijheden op te geven.

Met hoge snelheid reed ze naar een bijzondere plek. De plek waar naast haar vader ook haar grootouders en overgrootouders begraven lagen. Een plek die altijd werd bewaakt en waar nooit iemand zonder toestemming van het koningshuis mocht komen. Heerle wel, net als sommige andere leden van het koningshuis.

Er waren dagen dat ze haar broers Enton en Cas meenam om het graf van hun vader te bezoeken. Beide jongens hadden destijds niet veel meegekregen van de strijd die was gevoerd, maar ze wisten natuurlijk wel heel goed dat hun vader nooit meer terug zou komen. Geen smoes was nog sterk genoeg om dat tegen te spreken.

Heerle vertelde dan altijd verhalen over hun vader en dat het een edelmoedige man was. Een leider, een heerser over

heel het zuidelijke gebied. Een man waarvoor werd gebogen en die respect verdiende. Een wijs man waar ze nog zoveel van had willen leren. Samen uitrijden voor de jacht, samen trainen in het zwaardvechten. Maar ook de leuke dingen doen. De markt bezoeken en telkens Enton en Cas wegsturen als ze weer eens een appel wilden stelen. De sterke verhalen aanhoren, waar ze eigenlijk zo'n hekel aan had.

Nu reed ze alleen. Boos op de wereld, boos op het leven, maar vooral ook boos op zichzelf. Diep vanbinnen kon ze het zichzelf niet vergeven dat ze haar vader niet goed genoeg had kunnen beschermen. Zij moest zo nodig meevechten en vooraan in de strijd haar kunsten vertonen. Hij had het nog zo verboden, herinnerde ze zich. Hij had duidelijk gezegd dat ze zich niet in de strijd moest mengen.

Ze had haar eigen leven op het spel gezet, wat kon betekenen dat ook zij er niet levend uit zou komen. En wat zou dat kunnen betekenen? Geen heerschappij meer over de gebieden. Elke stad zou zelf regeren en er zou gevochten worden om elk stuk grondgebied. Oorlogen zouden jaren duren wat het verlies van vele manschappen betekende. Alleen maar om land in te nemen en terug te veroveren. Een eeuwige strijd om nieuwe macht. Totale chaos.

Toen Heerle dichterbij de koninklijke graven kwam, trok ze aan de teugels waardoor ze snelheid minderde. Haar paard Éclair stapte steeds dichterbij en Heerle zag dat er nog iemand bij de graven aanwezig was. Geen dreiging, want ze had al gezien wie er stond. Ze begroette de twee wachters van de graven met een hoofdknikje.

Zij wezen op hun beurt naar de andere bezoeker en keken op een manier waarmee ze wilden aangeven dat ze de gast niet tegen konden houden. Heerle zag haast een beteuterde blik in hun ogen. Inwendig lachte ze omdat die persoon zich nooit zou laten tegenhouden. Daar waren de wachters inmiddels ook achter gekomen.

‘Ik zou haast zeggen dat ik jou hier niet had verwacht,’ zei Heerle op een beheerste toon, ‘maar ik weet dat we vaak dezelfde gedachten hebben.’

Op een sierlijke manier steeg ze af van haar paard en gaf de teugels aan een van de twee wachters. Haar paard begon gelijk te grazen van het gras dat er groeide. Michelle draaide zich om.